

Καὶ ὅταν πλάϊ σου, σιὸ ἀπαλὸ διβάνι,
σιτὸν ὦμο σου ἢ ψυχὴ μου εἶχε γύρει,
τοῦ θαυμασμοῦ της ἔκαιε τὸ λιβάνι,
μὲ τῆς καρδιάς τὸ ρουμπινένιο θυματιῆρι.

Δὲν εἶπαμε ἓνα λόγο... οὔτε ἓνα!..
Τὰ μπράτσα μας, μὴν ἄλυτη θηλειά.
Τὰ μάτια, ἀπὸ πόθο μεθυσμένα,
τὰ χεῖλη, προσευχόταν μὲ φιλιά...

Τοῦ ρωλογοῦ σταμάτησ' ἢ βελόνα...
Μονάχο του χαμήλωσε τὸ φῶς...
— Τ' ἄψυχα νοιώθανε τριγύρω μόνα
πὼς ἐμλοῦσε κάποιος πόθος μας κρυφός.

Κ' ὕστερα... κοκκινίσαν ὅλα γύρα...
Ρόδινο σύννεφο παντοῦ γιὰ μιὰ στιγμή...
Τῆς Ἑδονῆς ἀπλώθηκ' ἢ πορφύρα.
Κ' ἐμεῖς μονάχα... κουρασμένοι καὶ χλωμοί...

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΜΙΑ ΠΟΜΠΗ

Μαυροντυμένες λιγερὲς
δυνὸ χορεύτριες μιὰ νεκρὴ
ξεπροβοδίζουσι μοναχέες.
Μόνη, κι' ἄς ἦταν μὲ πολλούς,
ἔζησε, πέθανε καὶ πάει
κανένας δὲν ἀκολουθάει
τῆς περιφρονημένης τὴν πομπή.
Χορεύτρια! κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της
πάτησε κάθε νόμο, μὰ κι' αὐτὴ
ἀμείλικτος τὴν πάτησε σκληρὸς
ὁ νόμος ὁ κοινωνικός.
Στὴ σκοτεινὴ ὑπόγεια σάλα
τοῦ καμπαρέ, ἀπὸ τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου μακρυνά

τὴν ἄρρωστη ἀπόλαυσε χαρά,
πότε ξεμέθυστη καὶ πότε μεθυσμένη,
πότε χαρούμενη καὶ πότε λυπημένη,
γιὰ τὴν κατάντια τῆς πικρογελοῦντας.
Ὁρφανεμένη ἀπὸ παιδιὰ κι' ἀπ' ἄντρα
ἢ παραστρατημένη
στὴ ζάλη τοῦ κρασιοῦ ζητάει νὰ πνίξη
τὴ λύπη, καὶ στὴ νύρκη
τῆς χαύνης ἠδονῆς.
Μισόγυμνη λογιῆς λογιῆς χοροῦς
μπροστὰ σὲ μάτια λάγνα βακχικοῦς
χορεύει, καὶ τραγούδια
Μαινάδας μὲ φωνὴ
τραγούδησε βραχνή.
Μαγδαληνὴ μετανοιωμένη...
δὲ βρῆκε τὸν Σωτῆρα τῆς· φαρμάκι
τ' ἁμαρτωλὸ κορμὶ βαρυστισμένη
τὸ πότισε καὶ πῶμα δυὸ φορὲς
στὴ γῆ τὸ ξάπλωσε...
Στὴ νεκροφόρα ἀκουμπισμένες
δυὸ χορεύτριες λιγερὲς
μαυροντυμένες τὴ νεκρὴ
ξεπροβοδίζουν μοναχῆς.
Τί τάχα πὺς πολὺ θυμοῦνται
κι' ἔτσι πικρὰ μοιρολογοῦνται;

ΛΙΝΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

Ο ΝΕΙΡΟ

Καὶ σὲ μέρες λύπης καὶ σὲ μέρες χαρᾶς, ἓνα καὶ μόνο
ὄνειρο εἶχα: τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς.

Ὁνειρεύθηκα πάντα τὴ ζωὴ, ζῶντας τὴ ζωὴ, πρὸ
πάντων ὅταν ἡ ζωὴ μ' ἐπλήγωνε.

Εἶδα τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλει, νὰ μεσουρανίζει καὶ νὰ
δύει. Εἶδα τὴ νύκτα ἀπειλητικὴ, ν' ἀπλώνει σὰν ὄρνεο τὲς
μαύρες φτεροῦγες τῆς πάνω στὴ γῆ καὶ τὲς σκιὰς τῶν πραγ-
μάτων νὰ παίρνουν φόρμες ἐξογκομένες, ἀπίθανες, τρομα-
κτικῆς. Εἶδα τὸν οὐρανὸ νὰ λάμπει ἀπὸ τ' ἀστέρια καὶ τὸν
εἶδα σκοτεινὸ καὶ συνοφρωμένο. Εἶδα τὴ θάλασσα γα-